

РЕШЕНИЕ

№ 63

гр. Чирпан, 17.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЧИРПАН, СЪСТАВ II, в публично заседание на петнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Тихомир К. Колев

при участието на секретаря Донка Д. Василева
като разглежда докладваното от Тихомир К. Колев Гражданско дело № 20235540100452 по описа за 2023 година

и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано по искова молба, подадена от И. А. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ** и настоящ адрес: **, чрез Адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „Средец“, ж.к. „Яворов“, ул. „Хан Омуртаг № 74, ет. 1, ап. 1 срещу: "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, бул./ул. Балша № 17, ап. 1, представлявано от **, наричано по-долу за краткост „Дружеството“, с правно основание: чл. 26, ал.1, предложение първо ЗЗД във вр. с чл. 22 от Закона за потребителския кредит; при условията на евентуалност два обективно кумулативно съединени иска на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД, цена на иска: чл. 26, ал. 1, предложение първо ЗЗД във вр. с чл. 22 от Закона за потребителския кредит - 3 907,34 лв.; при условията на евентуалност по отношение на първия иск на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД - 1 000,32 лв.; по отношение на втория иск на основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД - 607,02 лв. .

Ищецът твърди в исковата си молба, че на 04.10.2022 г. между ищцата и ответното дружество е сключен Договор за предоставяне на кредит № 405663 (наричан по-долу за краткост „Договора“), в съответствие със Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние. Съгласно чл.2, ал. 1 от Договора Кредиторът се задължава да предаде в собственост на Потребителя сумата от 2300 лв. /две хиляди и триста лева лв./, а Потребителят се задължава да върне същата на Кредитора, при условията на настоящия договор. Съгласно чл. 2, ал. 2 от Договора Към датата на сключване на настоящия договор Потребителят имал непогасени задължения, произтичащи от предходен договор за предоставяне на кредит със същия Кредитор, а именно: договор № 398173 дата 10.08.2022, наречен по-долу „предходния договор“ и отношенията се уреждат при следните условия и ред:

1. С предоставената сума по ал. 1 Потребителят погасява непогасените задължения,

произтичащи от предходния договор за предоставяне на кредит между същите страни, като размерът на тези заварени задължения към момента е, както следва: Главница: 916.67 лв. /деветстотин и шестнадесет лева шестдесет и седем стотинки /. Лихва: 30.23 лв. / тридесет лева двадесет и три стотинки /. Такси: 71.22 лв. / седемдесети един лева двадесет и две стотинки/., Общо: 1018.12 лв. /хиляда и осемнадесет лева дванадесет стотинки/.

2. Със сключване на настоящия договор Потребителят изразява изричната си воля да изплати задълженията по т. 1, произтичащи от предходния договор за предоставяне на кредит между същите страни, както и безусловното си съгласие плащането да се извърши с вътрешен превод от Кредитора в деня на сключване на настоящия договор в рамките на сумата по ал. 1.

3. Кредиторът счетоводно погасява предходния договор със сумата в т. 1 в деня на сключване на настоящия договор. Превод на сума от една сметка на друга не се извършва. Тази сума е усвоена от Потребителя по смисъла на настоящия договор.

Съгласно чл. 2, ал. 3 от Договора В случай, че предоставената сума по ал. 1 е по-голяма по размер от задълженията на Потребителя по ал. 2, т. 1, произтичащи от предходния договор за предоставяне на кредит между същите страни, тази разлика възлиза в размер на 1281.88 лв. / хиляда двеста осемдесет и един лева осемдесет и осем стотинки /, превежда се от Кредитора на Потребителя в деня на сключване на настоящия договор-по посочената от Потребителя банкова сметка или на каса в офис на Изи Пей АД и представлява усвоена от Потребителя сума по настоящия договор.

Съгласно чл. 2, ал. 4 от Договора, Сумата по ал. 1 от настоящия договор - тази, усвоена по реда на ал. 2, както и тази, усвоена по реда на ал. 3, ако има такава, Потребителят се задължава да върне на Кредитора при следните условия; Вид на ползвания кредит: потребителски кредит по продукт: „Бърз на вноски", Размер на погасителната вноска в лева; брой вноски и дати на плащане на всяка от погасителните вноски: подробно посочени в погасителния план по чл. 4, ал. 3 по-долу.

2.1 Срок на кредита: 450 дни.

3. Освен връщане на отпуснатата сума по договора за кредит, Потребителят дължи и заплащане на възнаградителна/договорна лихва върху главницата. Договорната лихва е дължима при фиксиран годишен лихвен процент в размер на - 40.15 %

3.1. Лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора-0.11 %

4. Обща дължима сума.: 2907.02 лв.

4.1 Обща дължима сума при непредставяне на обезпечение по чл.3 (1) и изплащане на погасителните вноски в срок 3907.34 лв.

5. Годишен процент на разходите по кредита: 48.3 %, като са взети предвид следните допускания: Договорът ще е валиден за посочения в него срок, всяка от страните ще изпълнява точно и в срок задълженията си, съответно няма да бъдат начислени разходи за събиране, лихви за забава и неустойки за неизпълнение, и няма основание за начисляване на отстъпки по договора. Методиката на изчисление на ГПР е законово уредена, като се намира в Закона за потребителския кредит, Приложение 1, към чл. 19, ал. 2 от него, въведен с изменение на Преходни и заключителни разпоредби към Закона за изменение и допълнение на закона за кредитните институции обн. с ДВ, бр. 51 от 2018 г., в сила от 01.07.2018 г. Единственият показател включващ се при изчисление на ГПР е възнаградителната лихва по т. 3. Размера на ГПР е изчислен от съответен софтуер, като при изчисление на размера на ГПР е спазена посочената законово регламентирана формула.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Договора За обезпечаване на вземанията си във връзка с предоставения кредит, Кредиторът приема, а Потребителят се задължава в срок до пет дни, считано от датата на сключване на настоящия договор, да предостави на Кредитора едно от следните обезпечения: банкова гаранция в полза на Кредитора за сумата по чл. 2, ал. 4, т. 4

със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор или две физически лица - поръчители, които да отговарят на следните изисквания: да представят служебна бележка от работодател за размера на трудовото възнаграждение, като нетния им осигурителен доход е в размер над 1000 лв.; да работят по трудов договор без определен срок; да не са потребители или поръчители по друг договор за паричен заем, сключен с „Изи Финанс“ ЕООД; да нямат неплатени осигуровки за последните две години; да нямат задължения към други банкови и финансови институции или ако имат - кредитната им история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от 401 „Редовен“; да подпишат договор за поръчителство. .

Съгласно чл. 3, ал. 2 от Договора Страните се съгласяват, че неизпълнение на задължението по предходната алинея ще причини на Кредитора вреди, за чието обезщетяване се дължи неустойка. Размерът на тази неустойка е съобразен с особеностите на договора и Потребителя, като е 1000.32 лева. Неустойката се начислява в деня, следващ неизпълнението по предходната алинея и се заплаща с погасителна вноска.

Съгласно чл. 3, ал. 3 от Договора Независимо от предходното размерът на неустойката не може да надвишава половината от размера на главницата по договора за кредит. В случай, че по даден договор се генерира неустойка в по-голям размер, то същата, следва да се счита уговорена в размер половината от главницата по договора за кредит.

В чл. 4, ал. 3 от Договора е посочен Погасителния план към същия, като в случаи на непредоставяне на обезпечение съгласно чл. 3, ал. 1 от Договора размерът на първите шест погасителни вноски се увеличава, тъй като в тях се включва и размерът на неустойката при непредоставяне на обезпечение. Падежът на първата падежна вноска е на 03.11.2022 г., а на последната-на 28.12.2023 г.

Твърдят ,че видно от представените с искова молба скрийншоти от потребителски профил на ищцата в сайта на ответното Дружество, до момента на подаване на ИМ, същата била заплатила общо сумата от 2 048,41 лева.

Ищцата имала качеството потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 от ЗПК, доколкото същата при сключването на договора за потребителски кредит действала извън рамките на своята професионална или търговска дейност. Следователно приложимият нормативен акт е Законът за потребителския кредит. Съгласно чл. 22 от ЗПК, когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Съгласно чл.11, ал. 1, т.Ю от ЗПК договорът за потребителски кредит трябва да съдържа годишния процент на разходите (ГПР) по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

Съгласно чл. 19, ал.1 от ЗПК годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит, Съгласно пар. 1, т.1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия. Общият разход по кредита за потребителя не включва нотариалните такси. Договор за

предоставяне на кредит № 405663 е недействителен на основание чл. 22 във вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК. поради следните причини: 1) Клаузата за неустойка не е включена в ГПР, поради което самият ГПР е неправилен и заблуждаващ.

Клаузата на чл. 3, ал. 1 от Договора възлага в тежест на ищцата в срок до пет дни, считано от датата на сключване на настоящия договор да предостави на ответника да предостави на Кредитора едно от следните обезпечения: 1. банкова гаранция в полза на Кредитора за сумата по чл. 2, ал. 4, т. 4 със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор или 2. две физически лица - поръчители с цитираните вече прекомерно високи изисквания към последните. Прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за потребителски кредит, налага разбирането, че по своето същество тя представлява неотменимо изискване за получаване на кредитно финансиране и на практика не предоставя избор за потребителя, както дали да предостави обезпечение, така и какво да бъде то. Изискванията, които посочената клауза от договора възвежда за потребителя, са на практика неосъществими за него, особено предвид обстоятелството, че последният търси паричен кредит в сравнително нисък размер (2 300 лева). Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано било да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури банкова гаранция или поръчители в този кратък срок и при посочените от Кредитодателя параметри. Тоест, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними от длъжника, то кредиторът цели да се обогати. Същевременно, кредиторът не включва т. нар. от него "неустойка" към договорната лихва, дължима по кредита, и към ГПР, като изнасят в ИМ, че стремежът му бил по този начин да заобиколни нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК. Тези изводи са красноречиво илюстрирани и от факта, че самият кредитор, в чл. 3, ал. 2 от Договора, изначално разсрочва вземането за "неустойка". В тази връзка, явно е кредиторското очакване, че длъжникът не би могъл да покрие изискването за осигуряване на обезпечение. Именно предвид гореизложеното вземането за неустойка, на практика представлява скрито възнаграждение за кредитора и като такова е следвало да бъде включено в годишния процент на разходите.

В съответствие с чл. 19, ал.1 от ЗПК и пар.1, т.1 от ДР на ЗПК било необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжника, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай са посочени процентните стойности на ГПР в договора, но от съдържанието на същия не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Нещо повече - както вече бе коментирано, предвид предпоставките, при които става изискуема разписаната в чл. 3 от Договора "неустойка", то тя е с характер на възнаграждение и следва да бъде включена изначално при формирането на ГПР. Всичко това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора и на практика няма информация колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита. Това се явява и в директно противоречие с чл. 3, пар. 1 и чл. 4 от Директива 93/13 ЕИО. Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на чл. 19, ал. 1 ЗПК. Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. От посоченото следва, че за да е спазена и разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, то е необходимо в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично, и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Невключването на подобна клауза (клаузата за неустойка) в ГПР означава, че не е спазено изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК, защото на практика не е посочен верният ГПР в

чл.П, ал. 4 от Договора за потребителски кредит. Също така подобна неустойка би могла да се разглежда и като добавка към възнаградителната лихва по договора, без обаче в последния или в неговите приложения да е посочена като такава, което означава, че е нарушена и разпоредбата на чл. 11, т. 9 от ЗШС поради неправилно посочване на лихвените проценти. Ето защо, само на тези основания договорът за кредит бил изцяло нищожен на основание чл. 22 от ЗПК във вр. с чл. 11, т. 9 и 10 от ЗПК. В съдебната практика се приема (Решение № 1638 от 19.12.2022 г. на ОС - Варна по в. гр. д. № 2218/2022 г., влязло в сила): „, че за да отговаря на изискванията за яснота и разбираемост (чл. 10, ал. 1 от ЗПК), договорът за кредит следва да включва освен величината на самия ГПР, получена след приложение на формулата по чл. 19, ал. 2 от ЗПК, но така също и разходите и допусканията, представляващи изходни данни за изчисляване. Не е достатъчно само разходите (възнаградителна лихва и такси и т.н.) да са упоменати в договора, а е нужно споразумението да съдържа яснота кои точно разходи формират ГПР.

Твърди се, че записването в кредитния договор на размер на ГПР, който не е реално прилагания в отношенията между страните представлява "заблуждаваща търговска практика" по смисъла на чл. 68 д, ал. 1 и ал. 2, т. 1 от Закона за защита на потребителите, както е и в настоящия случай.

В горния смисъл била и съдебната практика, която приемала, че когато договор за кредит не съдържа компонентите от които се състои ГПР, това поставя потребителя в неравностойно положение и го възпрепятства да разбере икономическите последици на поетото от него задължение - така Решение № 16 от 26.05.2021 г. по в. гр. д. № 57/21 г. на ОС-Търговище, Решение № I- 272 от 15.01.2021 г. по в. гр. д. № 2669/2020 г. на ОС-Бургас, 2-ро Гражданско отделение, първи въззивен състав.

Според чл. 19, ал. 1 от ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи /лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. ГПР се изчислява по специална формула, като спазването на това изчисление дава информация на потребителя как е образуван размерът на ГПР и общо дължимата сума по договора. Тоест, в посочената величина /бидейки глобален израз на всичко дължимо по кредита/, следва по ясен и разбираем за потребителя начин да са инкорпорираны всички разходи, които ще стори и които са пряко свързани с кредитното правоотношение. Посочването само с цифрово изражение на процента ГПР не е достатъчно, за да се считат спазени законовите изисквания. Целта на цитираната разпоредба на чл. 11, т. 10 от ЗПК е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да стори във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. Поради това в договора трябва да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но изрично и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР. Поставянето на кредитополучателя в положение да тълкува всяка една клауза и да преценява дали тя създава задължение за допълнителна такса по кредита, невключена в ГПР, противоречи на изискването за яснота, въведено с чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК.

Тази неточност в посочването на размера на разходите поставя потребителя в положение да не знае колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита, което ще се дължи и в това именно е недействителността в случая, като неспазено изискване на посоченото законово основание. Посочването в договора за кредит на по - нисък от действителния ГПР представлява невярна информация и следва да се окачестви като нелоялна и по- конкретно заблуждаваща търговска практика, съгласно чл. 68 г, ал. 4 от ЗЗП, във връзка с чл. 68 д, ал. 1 от ЗЗП. Тя подвежда потребителя относно спазването на забраната на чл. 19, ал. 4 от ЗПК и не му позволява да прецени реалните икономически последици от

сключването на договора., както вече отбелязано по-горе.

В процесният договор е нарушено и това изискване на закона, доколкото никъде не е посочено кои разходи формират ГПР. Същото представлява нарушение на чл. 22 във вр. с чл.П, ал.1, т.10 от ЗПК.

Твърди се още,че в процесния договор било налице несъответствие между действителния и отразения в договора ГПР и включените в него компоненти, поради което същият бил недействителен на основание чл. 22 ЗПК, доколкото не са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК.

По отношение на евентуалните иски:

При условие че съда отхвърли иска с правно основание чл. 26, ал. 1, предл. първо от 3ЗД във връзка с чл. 22 от ЗПК във връзка с чл. 11, ал. 1, т. 10, моли да разгледа и уважи следните евентуално предявени иски (които помежду си са предявени при условията на кумулативно обективно съединяване):

Иск с правно основание чл. 26, ал. 1 3ЗД, предложение първо и второ 3ЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 3ЗД, с който моли съда да прогласи за недействителна клаузата, съдържаща се в чл. 3, ал. 2 от Договора.

Иск с правно основание чл. 26, ал. 1 3ЗД, предложение първо и второ 3ЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 3ЗД, с който моли съда да прогласи за недействителна клаузата на чл. 2, ал. 4, т. 3 от Договора за потребителски кредит, предвиждаща годишен лихвен процент в размер на 40.15 %.

Изнасят се подробни съображения по отношение на евентуалните иски.

Претендира се минимално адвокатско възнаграждение по чл. 38, ал. 1 във вр. с ал. 2 от Закона за адвокатурата по трите иска, както следва:

По иска с правно основание чл. 22 от ЗПК във връзка с чл. 26, ал. 1 от 3ЗД минималното адвокатско възнаграждение възлизало на 690.73 лева без ДДС и респективно 828.87 лева с ДДС.

По иска с правно основание чл. 26 ал.1 3ЗД, предложение първо и второ 3ЗД във вр. с чл. 26 ал. 4 3ЗД във вр. с чл. 3, ал. 2 от Договора за потребителски кредит минималното адвокатско възнаграждение възлизало на 400 лв, без ДДС, респ, 480 лв. с ДДС и по иска с правно основание чл. 26 ал.1 3ЗД, предложение първо и второ 3ЗД във вр. с чл. 26 ал. 4 3ЗД във вр. с чл. 2, ал. 4, т. 3 от Договора за потребителски кредит минималното адвокатско възнаграждение възлизало на 400 лева без ДДС, респективно 480 лева с ДДС.

Моли съда да съобрази чл.2, ал.5 от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения: „ За процесуално представителство, защита и съдействие по граждански дела възнагражденията се определят съобразно вида и броя на предявените иски, за всеки един от тях поотделно независимо от формата на съединяване на исовете". В случая, са предявени три иска. Първият е главен (чл. 22 от ЗПК във връзка с чл. 26, ал. 1 от 3ЗД), а останалите два са предявени при условията на евентуалност, като помежду си са обективно кумулативно съединени. Съобразно цитираната разпоредба се дължат три минимални адвокатски възнаграждения, независимо че по исовете се дължи една държавна такса съобразно чл.72 ал.1 от ГПК.

Моли в случай, че съда счете, че делото е с особена правна и фактическа сложност, да съобрази, че съгласно чл. 2, ал. 9 от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения: „Когато процесуалното представителство, защитата и съдействието са свързани с особена фактическа и правна сложност, минималното възнаграждение по тази наредба е в двукратен размер,"

Моли съда да съобрази, че съгласно § 2а от НАРЕДБА № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения: „За нерегистрираните по Закона за

данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност." Съгласно приложена интернет справка и видно от публичния регистър на НАП за лицата, регистрирани по ДДС, адвокат А. Д. е регистриран по ДДС с ДДС номер: BG180672406 при БУЛСТАТ: 180672406, съгласно което следва при определянето на възнаграждението съда да вземе предвид сумата с ДДС като цялостен размер на възнаграждението.

Моли съда, да прогласи за недействителен Договор за предоставяне на кредит № 405663, сключен между И. А. Г., ЕГН: *****, в качеството ѝ на кредитополучател и "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, в качеството му на кредитодател на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД във вр. с чл.22 от Закона за потребителския кредит във вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК.

При условие, че отхвърли съда иска с правно основание чл.26 ал.1, предложение първо от ЗЗД във вр. с чл.22 от ЗПК, моли съда да прогласи за недействителен чл. 3, ал. 2 от Договор за предоставяне на кредит № 405663, сключен между И. А. Г., ЕГН: *****, в качеството ѝ на кредитополучател и "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, в качеството му на кредитодател, на основание чл. 26 ал.1, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл.26, ал. 4 от ЗЗД.

При условие, че отхвърли съда иска с правно основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД във вр. с чл.22 от ЗПК, моли съда да прогласи за недействителен чл. 2, ал. 4, т. 3 от Договор за предоставяне на кредит № 405663. сключен между И. А. Г., ЕГН: *****, в качеството ѝ на кредитополучател и "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, в качеството му на кредитодател, на основание чл. 26, ал.1, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 от ЗЗД.

Моли съда да осъди "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, да заплати на адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, сторените по делото разноски на основание чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата, както са описани в исковата молба и съгласно приложения списък на разноските, както и всички разноски по делото, включително и тези направени от ищцата.

В законоустановения срок, е постъпил отговор от ответната страна и насрещен иск с който заявяват, че така предявения иск е допустим, Исковата молба е основателна в частта си, в която се твърди, че има сключен договор за кредит между страните, както и че сумата по него е преведена. В останалата си част ИМ била неоснователна и недоказана, като молят съда да не я уважава, като излагат подробни съображения за това. Молят съда, да отхвърлите исковата молба като неоснователна и недоказана.Молят, на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК съда да редуцира адвокатското възнаграждение на законовия минимум. На основание чл. 78. ал. 8 от ГПК, молят съда да им присъди направените по делото разноски, в това число 300.00 лв., юрисконсултско възнаграждение.

С предявения насрещен иск, с който молят съда да осъди ответника по насрещния иск И. А. Г. с ЕГН *****, ДА ЗАПЛАТИ на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810, представлявано от ** чрез юрк. А. Г. сумата от 50.00 лв. главница, представляваща част от вноската за главница с падежна дата 28.12.2023г. при общ размер на вноската за падежната дата - 153.38 лв., ведно със законната лихва върху претендираната сума от датата на входиране на исковата молба до окончателно изплащане на задължението.

При условията на обективно съединен евентуален иск, в случай, че отхвърли иска по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, молят на основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД съда да ОСЪДИ ответника И. А. Г. с ЕГН *****, да заплати на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810, с адрес гр.София - 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, ул. "Балша" № 17, ап.1,

представлявано от ** -управител чрез юрисконсулт А. С. Г. сума в размер 50.00 лв. представляващи, част от недължим превод направен на дата 04.10.2022г. при общ размер на превода - 2300.00 лв.

Молят, на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, съда да осъди ответника да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 600.00 лева.

С определение в з.з. от 30.08.2023г. съдът е приел за съвместно разглеждане в настоящото производство по гр.д. № 452/2023г. по описа на РС Чирпан насрещен иск от "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810, с адрес гр.София - 1408, р-н Триадница, ж.к. Иван Вазов, ул. "Балша" № 17, ап. 1, представлявано от ** – управител чрез юрисконсулт А. С. Г. СЪДЕБЕН АДРЕС: гр.София - 1408, р-н Триадница, ж.к. Иван Вазов, ул. "Балша" № 17, ап.1против И. А. Г. с ЕГН *****; Адрес: **, с правна квалификация:чл. 79, във вр. с чл. 86 от ЗЗД, както и при условията на обективно съединен евентуален иск, в случай, че се отхвърли иска по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД, с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗЗД .

В хода на производството е постъпила молба за приемане на доказателства за нововъзникнали обстоятелства с вх. № 4885/06.11.2023г. от ищцата по първоначалния иск И. А. Г., ЕГН: ***** с която се представя разписка за внесена сума в размер на 252,00лева от ищцата по първоначалния иск Г. по сметка на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810.

От събраните по делото писмени доказателства, преценени по отделно и в тяхната съвкупност, както и от заключението на вещото лице, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По първоначалният иск.

От представените и събрани по делото доказателства се установява, че между страните по делото на 04.10.2022 г. е сключен Договор за предоставяне на кредит № 405663 в съответствие със Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние. Съгласно чл.2, ал. 1 от Договора Кредиторът се задължил да предаде в собственост на потребителя сумата от 2300 лв. /две хиляди и триста лева лв./, а потребителят се задължил да върне същата на кредитора, при условията на договора. Между страните не съществува спор, че е сключен цитирания по- горе Договор, както и че посочена сума в размер на 2300,00 лв. е предадена на ищцата по първоначалния иск от ответното дружество, като част от сумата е отишла за погасяване на стари задължения.

Уговорен бил и срок на кредита, а именно 450 дни, възнаградителна/договорна лихва върху главницата, дължима при фиксиран годишен лихвен процент в размер на - 40.15 %, . Лихвен процент на ден, приложим при отказ от договора-0.11 %. Посочена в общ размер и по месечни вноски е общо дължима сума- 2907.02 лв. и обща дължима сума при непредставяне на обезпечение по чл.3 (1) от Договора в размер на 3907.34 лв. За Годишен процент на разходите / ГПР / по кредита в Договора изрично е записано 48.3 %.

Съгласно чл. 3, ал. 1 от Договора за обезпечаване на вземанията си във връзка с предоставения кредит, Кредиторът приема, а Потребителят се задължава в срок до пет дни, считано от датата на сключване на настоящия договор, да предостави на Кредитора едно от следните обезпечения: банкова гаранция в полза на Кредитора за сумата по чл. 2, ал. 4, т. 4 със срок на валидност 30 дни след крайния срок за плащане на задълженията по настоящия договор или две физически лица - поръчители, които да отговарят на следните изисквания: да представят служебна бележка от работодател за размера на трудовото възнаграждение, като нетния им осигурителен доход е в размер над 1000 лв.; да работят по трудов договор без определен срок; да не са потребители или поръчители по друг договор за паричен заем, сключен с „Изи Финанс“ ЕООД; да нямат неплатени осигуровки за последните две години;

да нямат задължения към други банкови и финансови институции или ако имат - кредитната им история в ЦКР към БНБ една година назад да е със статус не по-лош от 401 „Редовен“; да подпишат договор за поръчителство. .

Съгласно чл. 3, ал. 2 от Договора Страните се съгласяват, че неизпълнение на задължението по предходната алинея ще причини на Кредитора вреди, за чието обезщетяване се дължи неустойка. Размерът на тази неустойка е съобразен с особеностите на договора и Потребителя, като е 1000.32 лева. Неустойката се начислява в деня, следващ неизпълнението по предходната алинея и се заплаща с погасителна вноски.

Прието е заключението на допуснатата по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните, от което се установява, че по договора за паричен заем № 405663 ответното дружество е предоставило на ищцата сумата от 2300,00 лв., като кредитът е следвало да бъде погасен на 15 бр. месечни вноски. Според посоченото от вещото лице ищцата по първоначалния иск И. Г. е направила осем погасителни вноски, като общата сума, която е изплатена от ищцата на ответното дружество, е в размер на 2300,41 лв.

Съобразно изложеното дотук, съдът приема, че между ответното дружество като заемодател и ищеца в качеството му на заемател е възникнало правоотношение по повод предоставянето на паричен заем по договор за кредит. Заемодателят е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такова, т. е. страните имат качествата на потребител по смисъла на чл. 9, ал. 3 ЗПК и на кредитор съгласно чл. 9, ал. 4 от ЗПК. Сключеният договор за паричен заем по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон ЗПК.

Съгласно чл. 21, ал. 1 ЗПК, всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне на изискванията на закона, е нищожна. Предвидената клауза е и неравноправна по смисъла на чл. 143, т. 5 ЗЗП, тъй като същата е необосновано висока. Така уговорена, неустойката е предназначена да санкционира заемателя за виновното неспазване на договорното задължение за предоставяне на обезпечение, а това задължение има вторичен характер и неговото неизпълнение не рефлектира пряко върху същинското задължение за погасяване на договора за паричен заем. Отделно от това въведените в договора изисквания за вида обезпечение и срока за представянето им създават значителни затруднения на длъжника при изпълнението му до степен, то изцяло да се възпрепятства. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпени вреди за кредитора, който би следвало да прецени възможностите на заемодателя да предостави обезпечение и риска по предоставянето на заем към датата на сключването на договора с оглед на индивидуалното договаряне на договорните условия.

Освен обезпечителна и обезщетителна, по волята на страните, неустойката може да изпълнява и наказателна функция. В случая неустойката е предвидена, като санкция за неосигуряване на обезпечение. Задължението за предоставяне на обезпечение има вторичен характер и неизпълнението му не засяга пряко същинското задължение на кредитополучателя за връщане на дадения му кредит. В договора това задължение е уговорено по начин относно изискванията за вида обезпечение и относно срока за представянето му, че да създава значителни затруднения при изпълнението му до степен то изцяло да се възпрепятства. Непредоставянето на обезпечение не води до претърпяването на вреди за кредитора, а начина по който е уговорена неустоечната клауза създава единствено предпоставки за начисляването на тази неустойка.

Същевременно, кредиторът не включва неустойката в ГПР, като стремежът му е по този начин да заобиколи и нормата на чл. 19, ал. 4 ЗПК.

Съгласно [чл. 19, ал. 1 ЗПК](#), годишният процент на разходите по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Съобразно [§ 1, т. 1 от ДР на ЗПК](#), "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Предвид изложеното, то е необходимо в ГПР да бъдат описани всички разходи, които трябва да заплати длъжникът, а не същият да бъде поставен в положение да тълкува клаузите на договора и да преценява кои суми точно ще дължи. В конкретния случай е посочено, че ГПР е 48,3%, но от съдържанието на договора потребителят не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР. Всичко това поставя потребителя в подчертано неравностойно положение спрямо кредитора и на практика няма информация колко точно (като сума в лева) е оскъпяването му по кредита. Това се явява и в директно противоречие с [чл. 3, пар. 1](#) и [чл. 4 от Директива 93/13 ЕИО](#). Бланкетното посочване единствено на крайния размер на ГПР, на практика обуславя невъзможност да се проверят индивидуалните компоненти, от които се формира и дали те са в съответствие с разпоредбата на [чл. 19, ал. 1 ЗПК](#). Целта на цитираната разпоредба е на потребителя да се предостави пълна, точна и максимално ясна информация за разходите, които следва да направи във връзка с кредита, за да може да направи информиран и икономически обоснован избор дали да го сключи. От посоченото следва, че за да е спазена и разпоредбата на [чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК](#), то е необходимо в договора да е посочено не само цифрово какъв годишен процент от общия размер на предоставения кредит представлява ГПР, но и изрично, и изчерпателно да бъдат посочени всички разходи, които длъжникът ще направи и които са отчетени при формиране на ГПР.

Съгласно [чл. 22 ЗПК](#), когато не са спазени изискванията на [чл. 10, ал. 1](#), [чл. 11, ал. 1, т. 7- 12](#) и [т. 20, чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК](#), договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са възникнали при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане единствено на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи (арг. [чл. 23 ЗПК](#)).

В процесния случай, твърдението за недействителност на процесния договор поради противоречие му с [чл. 11, т. 10 ЗПК](#) е неразривно свързано с клаузата на [чл. 3, ал. 1](#) от договора. Прочитът на съдържанието на посочената клауза и съпоставянето ѝ с естеството на сключения договор за паричен заем, налага разбирането, че по своето същество тя представлява скрито възнаграждение за кредитора. Изискванията, които посочената клауза от договора възвежда за потребителя, са на практика неосъществими за него. Предвид това, не само правно, но и житейски необосновано е да се счита, че потребителят ще разполага със съответна възможност да осигури две физически лица – поръчители, които да отговаря на многобройните, кумулативно поставени изисквания към тях, или с възможност за предоставяне на банкова гаранция. Тоест, поставяйки изначално изисквания, за които е ясно, че са неизпълними за длъжника, кредиторът цели да се обогати. Същевременно, кредиторът не включва т. нар. от него "неустойка" към договорната лихва, дължима по кредита, нито към ГПР, като по този начин заобикаля нормата на [чл. 19, ал. 4 ЗПК](#). Именно предвид

гореизложеното, то съдът счита, че вземането за неустойка, на практика представлява скрито възнаграждение за кредитора и като такова е следвало да бъде включено в годишния процент на разходите. Предвид предпоставките, при които става изискуема предвидената неустойка, тя е с характер на възнаграждение и следва да бъде включена изначално при формирането на ГПР.

В случая следва изрично следва да бъде посочено, че ако в ГПР по процесния договор се включи и възнаграждението за неустойка, същият би бил в размер на 116.5111 %/изчислен чрез calculator.bg/1/crediten_gpr.html /в противоречие с твърдяното от ответника, че ГПР е 48,3 %, като в него е включен единствено ГЛП в размер на 40, 15 %. На фона на горното съдът приема, че е налице пълно разминаване между посочения в договора ГПР, дължимата сума за заплащане и действително дължимата величина в края на заемния период. Липсата на разбираема и недвусмислена информация в договора по см. на [чл. 11, т. 10 ЗПК](#), е възможно да заблуди средния потребител относно цената и икономическите последици от сключването му. Същевременно, посочването на по нисък от действителния ГПР, представлява невярна информация относно общите разходи по кредита и следва да се окачестви като нелоялна и заблуждаваща търговска практика по смисъла на [член 6, параграф 1 от Директива 2005/29/ЕО](#).

С оглед приетите по-горе постановки и доколкото се констатира, че в процесния договор е налице несъответствие между действителния и отразения в договора ГПР и включените в него компоненти, то следва да се приеме, че договорът е недействителен на основание [чл. 22 ЗПК](#).

Предвид формирания извод за недействителност на целия договор за кредит съдът не следва да се произнася по евентуално съединените искове за нищожност евентуално предявени искове (които помежду си са предявени при условията на кумулативно обективно съединяване): Иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД, с който моли съда да прогласи за недействителна клаузата, съдържаща се в чл. 3, ал. 2 от Договора и Иск с правно основание чл. 26, ал. 1 ЗЗД, предложение първо и второ ЗЗД във вр. с чл. 26, ал. 4 ЗЗД, с който моли съда да прогласи за недействителна клаузата на чл. 2, ал. 4, т. 3 от Договора за потребителски кредит, предвиждаща годишен лихвен процент в размер на 40.15 %.

По предявените насрещни искове: по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и в условията на евентуалност обективно съединен иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД

Съгласно нормата на [чл. 23 ЗПК](#), когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

В случая чистата стойност на кредита е в размер на 2300,00 лв., която сума е реално получена от ищеца. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза по делото се установява, че ищецът е заплатил на ответника за периода 03.11.2022 г. - 31.10.2023 г. обща сума в размер на 2300,41 лв., като последното плащане от 31.10.2023 г. е след завеждане на насрещния иск.

Доколкото плащането на сумата за главница е направено в хода на производството, след предявяване на насрещния иск, следва да се присъди законната лихва за забава върху главницата от 50,00 лв., считано от подаване на насрещната искова молба /28.07.2023 г. / до плащането на сумата за главница/31.10.2023 г. /, а предявеният главен иск и евентуално съединения с него иск с правно основание чл.59 ал.1 от ЗЗД следва да се отхвърлят поради плащане в хода на производството.

По разностите:

С Решение на Съда на Европейския съюз от 25 януари 2024 г. по дело С-438/22 по преюдициално запитване, отправено от Софийски районен съд, е прието, че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС следва да се тълкува в смисъл, че ако се установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочените разпоредби, националният съд е длъжен да откаже да я приложи, както и че национална уредба, съгласно която, от една страна, адвокатът и неговият клиент не могат да договорят възнаграждение в размер по-нисък от минималния, определен с наредба, приета от съсловна организация на адвокатите като Висшия адвокатски съвет, и от друга страна, съдът няма право да присъди разноски за възнаграждение в размер по-нисък от минималния, трябва да се счита за ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на тази разпоредба от ДФЕС. Изрично е посочено, че при наличието на посочените ограничения не е възможно позоваването на легитимни цели, както и че националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба спрямо страната, осъдена за разноски, включително и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги.

Решенията на Съда на Европейския съюз по преюдициални запитвания са задължителни за всички съдилища на основание чл. 633 ГПК, поради което настоящият съдебен състав следва да направи преценка дали нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, която препраща към Наредба № 1/2004 г. и задължава съда да определи адвокатско възнаграждение в размер не по-нисък от предвидения в нея, в случаите, когато адвокатът е осъществил безплатно адвокатска помощ на материално затруднено лице, е съответна на правото на ЕС.

Решението на Висшия адвокатски съвет за приемане на наредба за определяне на минимални размери на адвокатските възнаграждения представлява съгласуване на цените от всички участници на пазара на адвокатски услуги и преследваните цели, дори и същите да са легитимни за този сектор, не могат да се постигат чрез възлагане на задължение на съда при безплатно процесуално представителство възнаграждението да бъде в посочения в наредбата минимален размер.

Въведеното с чл. 38, ал. 2 ЗА правило, че съдът присъжда възнаграждение в определения от Висшия адвокатски съвет размер, който е значително по-висок от приложимите размери в аналогични случаи, без възможност на съда да прецени вида, количеството и сложността на извършената работа, създава изкуствени икономически бариери при защитата на правата и интересите на участниците в гражданския процес и представлява нарушение на конкуренцията по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС, в какъвто смисъл е даденото тълкуване в решението по дело С-438/22 на СЕС.

По изложените съображения нормата на чл. 38, ал. 2 ЗА, препращаща към Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатски възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в наредбата размери на адвокатските възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при определяне служебно на възнаграждения, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в НЗПП, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са: видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото.

Настоящият състав намира, че в полза на адв. А. Д. следва да се присъди адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ като материално затруднено лице по реда на чл. 38, ал. 1, т. 2 ЗА в размер 828,87 лв.с ДДС, като се съобрази със степента на правна и фактологическа сложност на делото, неявяване на адвокат Д. в с.з. и наложилата се съдебна практика, в това число и на ВКС / Виж Определение № 50015 от 16.02.2024 г. на

ВКС по т. д. № 1908/2022 г., I т. о., ТК, докладчик председателят Тотка Калчева и други/.

На основание решение на СЕС от 16.07.2022 г. по съединени дела С-224/19 И С-259/19 на ответника не следва да бъдат присъждани разноски, доколкото искът е предявен от потребител срещу кредитодател –финансова институция/в този смисъл Определение № 366 от 16.08.2022 г. по ч. т. д. № 1085/2022 г. по описа на ВКС/.

Водим от, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за недействителен Договор за предоставяне на кредит № 405663/04.10.2022 г, сключен между И. А. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ** и настоящ адрес: **, чрез Адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „Средец“, ж.к. „Яворов“, ул. „Хан Омуртаг № 74, ет. 1, ап. 1, в качеството ѝ на кредитополучател и "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, бул./ул. Балша № 17, ап. 1, представлявано от **, в качеството му на кредитодател на основание чл. 26, ал. 1, предложение първо от ЗЗД във вр. с чл.22 от Закона за потребителския кредит във вр. с чл.11, ал.1, т.10 от ЗПК.

ОСЪЖДА И. А. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ** и настоящ адрес: **, чрез Адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „Средец“, ж.к. „Яворов“, ул. „Хан Омуртаг № 74, ет. 1, ап. 1 да заплати на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, бул./ул. Балша № 17, ап. 1, представлявано от ** законната лихва за забава върху главницата от 50,00 лв., считано от подаване на насрещната искова молба /28.07.2023 г. / до плащането на сумата за главница/31.10.2023 г. /, като ОТХВЪРЛЯ иска на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810, представлявано от ** чрез юрк. А. Г. по чл. 55, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД против И. А. Г. с ЕГН ***** за заплащане на сумата в размер на 50.00 лв. главница, представляваща част от вноската за главница с падежна дата 28.12.2023г. при общ размер на вноската за падежната дата - 153.38 лв., поради плащане в хода на производството, като ОТХВЪРЛЯ обективно съединен евентуален иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД на "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД с ЕИК 201196810, представлявано от ** чрез юрк. А. Г. против И. А. Г. с ЕГН ***** за сумата в размер 50.00 лв. представляващи, част от недължим превод направен на дата 04.10.2022г. при общ размер на превода - 2300.00 лв, поради плащане в хода на производството

ОСЪЖДА "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, бул./ул. Балша № 17, ап. 1, представлявано от ** да заплати на И. А. Г., ЕГН: *****, с постоянен адрес: ** и настоящ адрес: **, чрез Адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „Средец“, ж.к. „Яворов“, ул. „Хан Омуртаг № 74, ет. 1, ап. 1 направените по делото разноски в размер на 160,00 лв. ДТ.

ОСЪЖДА "ИЗИ ФИНАНС" ЕООД, ЕИК: 201196810, със седалище и адрес на управление: гр. София, п.к. 1408, р-н Триадица, ж.к. Иван Вазов, бул./ул. Балша № 17, ап. 1, представлявано от ** да заплати на Адвокат А. Д., член на САК, личен № 1000768210, със съдебен адрес и адрес за призоваване: гр. София, р-н „Средец“, ж.к. „Яворов“, ул. „Хан Омуртаг № 74, ет. 1, ап. 1 ,адвокатско възнаграждение в размер на 828,87 лв.с ДДС , за осъществената безплатна адвокатска помощ в производството, при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от Закона за адвокатурата.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Стара Загора в двуседмичен

срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Чирпан: _____